

udsatte en personlig tilmelding, synes at kunne bortfalde ved en nyordning, hvorunder alle opføres på den kirkelige valgliste på det sted, hvor de er bosiddende.

Til 7—9) Bestemmelserne i lovens § 6 om valglistens udarbejdelse m. m. er ændret, idet stk. 2—5 om den nærmere fremgangsmåde ved den hidtidige tilmelding udgår, og de øvrige bestemmelser i § 6 affattes i overensstemmelse med den påtænkte nye valgordning. Efter denne skal folketingsvalg-listerne lægges til grund ved udarbejdelsen af den kirkelige valgliste, dog således, at kun de til folkekirken hørende beboere optages på sidstnævnte liste. Oplysning om trosbekendelse må indhentes gennem folke-registrene, som valgbestyrelsen derfor også må have adgang til, men da det yderligere kan tænkes, at der bliver brug for andre oplysninger, er det i § 6, stk. 1, foreslået, at kommunalbestyrelsen i det hele skal give valgbestyrelsen alle oplysninger, denne måtte have brug for.

Til 10) I § 7 er optaget de tidligere bestemmelser i lovens § 7, stk. 3, og § 8, stk. 3, om overordentlige valg til menighedsråd.

Til 14) I § 9 er foreslået forskellige nye bestemmelser med hensyn til foretagelsen af selve valget til menighedsråd.

Der gives således adgang til personlig stemmeafgivning og indgåelse af listeforbund. Endvidere er reglerne for valg af stedfortrædere i det væsentlige bragt i overensstemmelse med loven om kommunale valg, blot at der ved valg til menighedsråd gives adgang til på en kandidatliste at opføre navnene på indtil 6 personer (ved kommunale valg kun 4) mere, end der skal vælges.

Til 15) Der er foreslået en tydeligere udformning af bestemmelsen i lovens § 11, stk. 3, om udelukkelse af et menighedsrådsmedlem.

Til 16) Svarende til bestemmelserne i §§ 14 og 30 i lov af 25. marts 1933 om købstadskommunernes styrelse og § 31 i lov af s. d. om landkommunernes styrelse er der som nyt stk. 4 til § 11 foreslået tilføjet en regel, der giver de overordnede myndigheder adgang til at træffe fornødne foranstaltninger overfor menighedsråd i tilfælde af, at de skulle overskride den dem tillagte myndighed eller forsømme at opfylde pligter, som påhviler dem.

En sådan hjemmel har hidtil manglet og har for så vidt heller ikke været savnet i menighedsrådsinstitutionens første tid, da der ikke var tillagt menighedsrådene nogen

vidtgående myndighed. Efterhånden som lovgivningen imidlertid har tillagt menighedsrådene en større myndighed, navnlig med hensyn til præsteembedernes lokale midler og ejendomme samt kirkernes og kirkegårdenes styrelse og i det hele den stedlige kirkelige økonomi, således at menighedsrådene på dette område har nærmet sig en stilling og myndighed svarende til den, som kommunalbestyrelserne har med hensyn til de kommunale anliggender, må det anses for naturligt, at der gælder tilsvarende regler på det her omhandlede område. Det tilføjes, at en bestemmelse som den her foreslåede blev eenstemmigt vedtaget af det kirkepolitiske udvalg af 1928.

Til 18) Reglen i lovens § 13 om forskudsvis udredelse gennem kommunekassen af beløb til dækning af menighedsrådenes udgifter vil kunne bortfalde, da de nu kan dækkes ved ligning til menighedsråds-kassen.

Til 19 og 21) Efter den foreslåede nye affattelse af § 27 vil der i selve menighedsrådsloven blive optaget bestemmelser om overslag og regnskab for menighedsråds-kassen, svarende til dem, der gælder for de øvrige kirkelige kasser, jfr. § 56, stk. 1 og 7, i lov nr. 418 af 12. juli 1946.

Til 23) Som ny § 33 foreslås indføjet en bestemmelse om opslag af ledige præsteembeder, som tidligere fandtes i § 70 i lov af 30. juni 1922 om folkekirke-lønningssvæsen udenfor København og Frederiksberg m. m. (derimod ikke i den tilsvarende lov af 28. april 1931), men som naturligt hører hjemme i nærværende lov som indledning til afsnittet om besættelsen af præsteembeder.

Til 25) Næst at henvise til, hvad der er anført i de almindelige indledende bemærkninger til lovforslaget, skal man yderligere bemærke følgende angaaende bestemmelserne i §§ 35—37.

Den fremtidige hovedregel for de tilfælde, hvor menighedsraadets medvirken ved besættelsen af præsteembeder begrænses til, at rådet kun kan udtale sig om tre af ministeren udpegede ansøgere, omhandles i § 37, hvorefter denne regel skulde komme til anvendelse hver tiende gang et embede bliver ledigt. Da der imidlertid ville forløbe en meget lang årrække, før bestemmelsen kunne blive effektiv, og også for at undgå, at den anførte fremgangsmåde ved embedsbesættelser i nogle perioder skal komme til anvendelse i et særligt stort antal tilfælde og i andre perioder kun i ganske få eller slet ingen tilfælde, har det været nødvendigt at